

dat zij elkanders blikken niet behoeven om in hun diepste denken één te zijn. Het is of de late rijpe drift hunner verbeelding de stad oproept aan den wijd-stralenden hemel in een vizioen, waarvan al wat hun lief zou zijn bespotting werd:

Zwervend door leege straten, over leege pleinen, langs huizen, die zonder deur en venster zijn . . . in het nachtelijk park de paden leeg, maar om het effen vijvervlak te samen hokkend op het vernield gazon den doffen sluimer der verzadigde gelieven . . . het klein zorgvuldig pavillioen met zijn gekleurde ruitjes onder de trouwe schaduw van twee verweerde beuken: een kroeg, waarin de lampen rood-gesluierd zijn over den dronken dans der dierlijke gestalten . . . buiten, op het dorstig grind, bloeden hun namelooze wonden . . .

In de kamerhoeken heeft zich de schemer reeds gezet, als zij hun hilverende handen in elkander leggen en bij de stervensglimpen van het verwaarloosd vuur hun lot ontwaren: voortaan te leven naar den laatsten hartklop binnen de oude wanden dezer woning, binnen de doodelijke grenzen van hun samenzijn. Nog houdt een trage weemoed om wat zoo onherroepelijk en tegen eigen zwak verwachten in verloren ging hun vingers blind verstrengeld, doch aan hun blik is uit den eendren afgrond van hun ziel de hoogste toorts, brandende tot haar vernietiging, ontvlamd. Zij maakt zich los; bij het toedekken van zijn blootgewoeld lijf beroert haar kille arm zijn gloeiend voorhoofd, zijn koorts-heete mond. Uren laat zij hem in het wemelend donker.

Op de keukentafel rust haar vervallen, behuild gezicht.

Het schijnsel van de petroleumlamp is warm en weldadig om hun zwijgen. Tegen de verborgen ramen spettert regen. Zij bladert in zijn boeken: hier en daar ligt een beschilderd lint, een nauwelijks verdroogde bloem. Bezorgd ziet hij toe hoe zij met pijnlijke nieuwsgierigheid de brieven die zonder hulsel zijn, betast en machinaal ontvouwt.

Lees . . . fluistert hij, bijna overstemd door het kreukelend papier in de weeke kamerstille. Haar lippen prevelen. Van zijn bed volgt hij het dunne rondschrift tusschen de afgewerkte handen, maar haar heesch geluid bereikt hem niet. Onder zijn aandacht voelt hij haar onrust toenemen, hij draait zich naar den muur en sluit de oogen. Het ritselen der ontplooiden vellen is achter hem als het laf verraad van zijn eenigst geheim. Moeilijk bedwingt hij zijn opkomenden toorn.

Dan hoort hij plotseling haar meedogenlooze vingers met harde rukken een blad verscheuren. Wanneer hij zich driftig omwerpt, ziet hij nog de verfrommelde snippers in haar schortzak verdwijnen. Stom van woede staart hij haar aan, zij krimpt onder zijn blik. Dan schatert zij luid op, hem schrill aankijkend van onder haar verwarde haren, de rimpels om haar